

aşa numita „*Epocă de tranzițiune*“ a fost la toate popóarele o epocă imperfectă, junimea studiosă se nu fiă indusă în eróre, cređend că posedem toate ramurile de cultură, că scriitorii nostri sunt clasici și `n abundență, după cum probéză și masa numelor lor tipărite, și prin urmare că ne putem asemăna cu toate popóarele civilizate din Europa.

Nu, — căci întorcându-ne privirile nóstre și cercetând starea culturii Românilor din principatele dunărene de pe la începutul acestui secol, ne convingem, că abia cu venirea lui *George Lazăr* din Transilvania puțin înainte de gonirea Fanarioșilor, (pe când limba română nu se pomenea de cât după ceaslovă seu psaltire prin uni preoți seu țercovnici de pe la sate și limba grécă domina singură și `n biserică, scólă și salóne,) limba română reintră în dreptul seu. Lazăr deschise în București în ruinele St. Sava o scólă românescă de bogoslovie (teologie) și inginerie, și amestecând printre acestea și noțiuni de istorie, deșteptă consciința de origine și dreptul nostru, formând tot odată și un număr de învățători români, prin care românismul se pótă reîntra în cultura națională. Unul dintre primii și eminentii sei